

Oriol Tramvia

El 7 és el primer disc recopilatori d'Oriol Tramvia. Enregistrat en directe al CAT (Centre Artesà Tradicionàrius) de Gràcia el 13 de maig de 2011 representa un repàs a la carrera de l'autor, doncs es toquen temes de tots els treballs anteriors que ha publicat.

En el seu setè disc, el quart en directe, Oriol Tramvia toca amb el grup de músics i amics que habitualment l'acompanyen: Lluís Xandri a la guitarra, Xavi García a la percussió, Ramón Vagué al baix i acordió i Marcel Gené al piano.

1. No s'és mort el cantautot
2. Flordefoc
3. Cançó de l'enfadós
4. Gipsy Jones
5. Casi bodas de plata
6. Kankoneta katalana
7. Diguem sí
8. El venedor de fum
9. Roig i maragda
10. Dancing Diamante
11. Francesc Pujols
12. 60 Oriols / Bèstia
13. Perduts en la immensa mar blava
14. L'Aquelarre de les cinc
15. Adrialota
16. Olivetti Studio
17. Villa Rumipal
18. Fa temps que em dic que estic podrit

L'àlbum es compon per 18 temes de diferents estils. Oriol Tramvia continua amb el seu característic eclecticisme, conservant l'energia que el va donar a conèixer: passa sense despenjar-se del blues de *Gipsy Jones* al pasdoble de *Francesc Pujols*, deixant lloc per a la reformulació del clàssic *Bèstia!*

S'inclou també la col·laboració del grup Rosa Luxemburg i Elisenda Solsona al tema *60 Oriols / Bèstia!* i de Josep Castells, encarregat dels audiovisuals de l'actuació. Durant els concerts amb tota la formació, mentre Oriol Tramvia canta, a la pantalla hi podem veure un repàs a la seva trajectòria professional com a músic i actor.

El 7, que va sortir al mercat l'abril de 2014 editat per Satélite K, es va presentar el 26 d'abril al bar Casa Almirall. L'actuació va tenir una introducció a càrrec de Jordi Turtós, i van assistir-hi amics com Jaume Sisa, Roger Mas, Pau Riba, Jaume Arnella i Quico Palomar.

[facebook.com/ORIOLTRAMVIAOFICIAL](https://www.facebook.com/ORIOLTRAMVIAOFICIAL)

@otramvia

otramvia@hotmail.com

934 413 059

645 390 997

Vida i miracles d'ORIOL TRAMVIA

Oriol Tramvia es va iniciar en el món de la música de ben petit, quan va trobar una guitarra amagada a l'armari de la seva germana gran. Sense saber cap acord l'agafà i començà a tocar i compondre. I va decidir que no se'n separaria mai més.

Amb setze anys va coincidir amb el **Grup de Folk**, i després de molt insistir-hi va aconseguir tocar amb ells. En un festival al Besòs l'Oriol va agafar el micròfon i va dir a l'audiència: "Cuando yo era pequeñito me cagaba en un barranco, ahora que soy mayorcito me cago en Francisco Franco". És miraculós que no acabessin tots a la garjola. Els components del Grup de Folk no devien quedar descontents, doncs durant la primera dècada dels 2000 van enregistrar tres àlbums, d'entre els que destaca la versió d'*Els temps estan canviant* cantada per l'Oriol que va ser el single del primer disc, *Els temps encara estan canviant*.

Després de la dissolució del Grup de Folk, decideix anar per lliure. Comença a fer concerts, i com la majoria dels que cantaven a Barcelona durant els anys 70, va anar a parar a la sala Zeleste on enregistrà el seu primer LP: *Bèstia!* És per això que també se l'engloba dins el **Rock Laietà**.

Inquiet de mena començà a fer **teatre** de la mà de Ventura Pons. S'estrena amb *Rocky Horror Picture Show*, i des d'aleshores ha treballat amb grans directors com Mario Gas, Ricard Salvat, Jérôme Savary i Helder Costa. L'últim muntatge en el qual ha participat és *l'Auca del Born* de Jordi Casanovas. La dualitat entre teatre i música l'ha portat a sentir-se "un actor entre els músics i un músic entre els actors", aquest fet l'ha impulsat a muntar els seus propis muntatges teatrals, *Un estiu amb Madonna* i *Quan tu no hi ets*, on s'hi combinen interpretació, música i poesia.

Oriol Tramvia s'apunta a qualsevol cosa damunt d'un escenari, aquesta actitud l'hi ha permès estar en diferents edicions de grans **festivals** com el Canet Rock (edicions de 1976 i 1977), el Figarock (edicions del 2002 al 2006) i el Concert per la Llibertat celebrat al Camp Nou el passat 2013.

Forma part del grup de cantautors que han lloat la figura de **Francesc Pujols**. Estrena una cançó amb el seu nom a *60 Oriols* i la reedita a *El 7*. L'Oriol comparteix l'honorífic títol de músic pujolsià amb altres autors: Quimi Portet, Roger Mas, Pau Riba, Jaume Sisa, Carles Belda, Pascal Comelade, Paton Soler o David Estერი de Lo Pardo Roquer també han dedicat cançons al gran filòsof català.

Actualment està de gira amb el seu últim treball *El 7*, i prepara un espectacle on es musiquen els poemes del badaloní Joan Argenté junt amb el grup Calamento i la cantant Izä.

Discografia

EL 7. EN DIRECTE AL CAT!!
Satélite K
2014

60 ORIOLS
Discmedi
2011

EL CAMÍ DELS DEGOTALLS
Discmedi
2006

QUAN TU NO HI ETS
Discmedi
2004

FEBRER'S 1983 - 2004
La vida no és un film de Doris Day
2004

RADIO CLUB HARLEM JAZZ
Zanfonia
1998

BÈSTIA!
Edigsa
1976

ELS TEMPS ENCARA ESTAN CANVIANT
Discmedi
2001

ELS TEMPS ENCARA ESTAN CANVIANT II
Discmedi
2003

QUÈ FAS, POLISSÓ?
Discmedi
2007

Altres han dit...

“He conocido incontables artistas adeptos al primer deporte nacional (la queja inveterada; el segundo es la envidia) lamentándose de lo mucho que valen y lo mal que les tratan, pero nunca (repito: nunca) había escuchado (leído, para el caso) a ninguno que dijera algo remotamente parecido a esto: *Estoy donde merezco estar y eso me basta*. Este hombre es un caso único. Este hombre es un sabio. Qué digo un sabio: un maestro Jedi.”

[Marcos Ordoñez](#)

“Amb el seu posat murri, Tramvia ha demostrat la seva vitalitat, ironia i sentit de l'humor, tot reivindicant el seu lloc a la lliga dels galàctics musicals presentant un disc, 'El Set', del que cal destacar que inclou una versió del 'Bèstia' amb els Rosa Luxemburg com a banda d'acompanyament.”

[Jordi Palmer](#)

“L’Oriol no ha estat mai un home de teories. Només ha defensat allò que, en cada moment, ha practicat. Aquesta és una virtut que, de generalitzar-se, evitaria molts mals de cap i moltes demagògies al conjunt de la humanitat.”

[Agustí Pons](#)

“El concierto duró aproximadamente una hora, durante la cual Oriol Tramvia demostró que sigue imparabile y con un espíritu más libre que nunca.”

[Isabel Llano](#)

Oriol el TramvAlt

Això és un document, un petit document musical en la vida petita d'un petit cantautor que s'ha fet gran amb el pas del temps, gràcies a la saviesa que aquest pas (del temps) inocula en els éssers humans sensibles. L'Oriol Tramvia potser no és un gran músic, però això sí, és un cantautor dels grans, a l'alçada de la seva humanitat i de la seva sinceritat. Un home admirable que un dia va pujar a l'escenari del CAT de Gràcia amb quatre joves músics (i col·legues) i es va alimentar de la seva energia per reinventar-se i tornar a ser una veu de les que ja no queden i deixar aquest disc com a testimoni.

L'Oriol és d'un altre món, d'un altre temps -també-, que potser s'acaba, però que no per això s'ha d'enterrar. L'Oriol és necessari, és fonamental per entendre allò que ens passarà, per molt dolent que sigui (que ho serà). L'Oriol és una de les restes del naufragi d'un temps i d'una gent que creia en la gent, que va construir utopies per salvar-se de l'inevitable final.

L'Oriol continua en peu amb la seva guitarra i la seva veu trencada (que va trencar enfilat en una de les columnes del vell Zeleste del carrer Plateria cantant allò de "Bèstia"!) per seguir cantant sense cap més pretensió que fer pensar a la gent, fer-la cantar, fer-la sentir, seguint els seus acords, les seves històries, la seva mirada.

Traguem-nos el barret, passa el Tramvia.

Jordi Turtós

Se cuenta Oriol Tramvia, junto a Pau Riba y Sisa, en la tríada primigenia sobre la que se sustenta la partogénesis del rock català, sea lo que sea éste.

38 años han llovido desde que se grabara en el escenario del antiguo Zeleste su primer disco, portador del más universal y transgeneracional de sus himnos, "Bestia".

Sexagenario, a pesar de que espiritualmente desmienta esa edad, es de suponer que Tramvia ya no se quema por dentro, como proclamaba en aquel lieders a la confusión e impotencia consustanciales a esa ilusión llamada juventud.

A pesar de que el mundo actual depara mucha bestialidad y se siga en él tratando a las personas como bestias, ha prevalecido en el discurso orioliano una ironía no exenta de ternura, una reposada y a veces melancólica "joie de vivre" que instruye y conforta. Sin rencores, y seguramente sin remordimientos tampoco.

En ella lleva perseverando desde que regresara a la actividad discográfica en 2003, una segunda etapa que, lejos de crepuscular, se antoja refundacional.

Grabado en directo, viene a engrosarla este nuevo trabajo donde sabiduría, pragmatismo, humor y poesía se deslizan por los rieles naturales del autor, los de la comunicación en directo.

Jaime Gonzalo